

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a regényben előfordulnak vulgáris szavak, illetve brutalitásra, szexualitásra utaló kifejezések, melyek megzavarhatják egyes olvasóink nyugalmát! A részletet mindenki a saját felelősségére olvassa el!

Jó szórakozást kívánunk!

A puha ecset szálai úgy siklottak végig a vásznon, mint egy kecses jégtáncos korcsolyacipője a jégen, a nő csuklója ritmusosan, lágyan mozgott, ahogy húzta a vonalakat, arca átszellemülten ragyogott, ruhája, karjai, arca csupa festék, szemében izgalom és zaklatottság tükröződött. Kezdett kibontakozni a kép, a férfi alakja már teljes volt, a nő félkész kontúrjai úgy ölelték át derekát, mintha ebben a pillanatban mosódna össze alakjuk. A háttér sötét, egy ágy formái rajzolódnak ki félig az árnyékból, a férfi csuklóján és bokáján bilincs, arcán a fájdalom és kiáltás mozzanatai olyan élesen elevenednek meg, mintha bármelyik pillanatban kiléphetne a képből, hogy elmeneküljön kínjai elől. A nő nem észlelte az időt, az órák, percek múlását, nem volt képes a valóság szorító keretein belül élni, és a mindennapok elfásult, monotonitását elviselni. Minden, amit látott, hallott, ízlelt, tapintott, csupán színekből, ecsetvonásokból, olajból, szénből, akrilból állt, egyetlen, hatalmas kompozíciót alkotva. Nem viselte el a társaságot, az emberek álszent kacagását és színlelését egy galéria megnyitásának partiján, nem állhatta a nők irigy tekintetét, a férfiak sóvárgó, kéjvágytól fűtött pillantását. Gyűlölte az unalmas, megrendezett csevegéseket, ezért a galériák és kiállítások megnyitói, a drága partik rendszerint botrányba fulladtak. Laura Canning minden alkalommal úgy érezte, hogy ezek az emberek nem méltók arra, hogy meglássák a valóságot a képeiben, nem értik meg, mit szeretne közvetíteni általuk. Dühítette, amikor a kritikusok brutálisnak és feministának állították be, vagy bármiféleképpen beskatulyázták. Rendszerint nyugtatókat vett be, és az este első felében visszafogottan, könnyedén pózolt a kamerák előtt, és sétálgatott fel-alá az unalmas vendégek között. Ám az első pohár bor és néhány idióta kérdés, vagy kijelentés után megpattant benne valami, és magából kikelve ragadta el a zenekartól a mikrofont, majd közölte, hogy az este további részét nem kívánja ily alantas, földhözragadt férgelékkel tölteni, akik lealacsonyítják már a pusztá tekintetükkel is alkotásait. Eztán távozott, és a hazafelé vezető úton - amint a limuzinban jégbe hűtött pezsgőt szűrőszelvényezett és drága cigarettáját szívta - már tárcsázta is az ügynökét, hogy másnap reggel küldje szét a vendéglistán található személyeknek a bocsánatkérő leveleket. Ezek után újra magába roskadt, hetekre bezárkózott az alagsori műtermébe, és festett, mert ez volt az egyetlen tevékenység, mely során úgy érezte, megtalálta önmagát. Ebben a formában képes csak létezni. Nem törődött az anyagiakkal, a számlákkal, az emberi kapcsolatokkal, az alapvető biológiai szükségletekkel. Nem volt képes beilleszkedni a világba. Házvezetőnője több alkalommal is ájultan találta műtermében, mivel napokig nem evett, és annyira

elgyengült, hogy a szervezete egyszerűen kikapcsolt. Lelkiállapota és életformája külsején is nyomot hagyott. Hosszú, egyenes fekete haját hagyta nyakában lógni, kócosan. Arca komor volt, szépen ívelt szemöldöke állandó elutasítással ráncolódott össze, hatalmas, zöld szemében az alkotás tüze lobogott, telt, formás ajkait pedig szinte sosem húzta mosolyra. Termete nem túl magas, alkatra sovány és törekeny volt, tökéletes homokóra formájú testét sötét, bő ruhákba burkolta otthon. Telt, kerek melleit hatalmas pólókkal fedte el, nadrágot vagy szoknyát otthon sosem viselt, ezért formás combjai szabadon maradtak.

Ezen a napon is hasonlóképpen állt műtermében, a képet méregette, ecsetével a festékes tégelybe vajt, ám keze megállt a levegőben. Tekintete elborult, ajka legörbült, arcán csalódottság és elégedetlenség rajzolódott ki, majd hirtelen hosszú, combközépig érő, fekete pólójába törölte az ecseten lévő vörös masszát, és elhajította a vékonyka tárgyat, mely a falhoz csapódva könnyedén pattant ketté, mint egy aprócska fogpiszkáló. Ekkor megszörrent a mobiltelefon.

- Szerencséd van, hogy épp be volt kapcsolva – szólt bele Laura halk, rekedtes hangon.

- Indulj, én végeztem – a túloldalon kedves, hízelgő hang szólalt meg, melyre Laura érdesen, és dühtől remegő hangon válaszolt:

- Mára úgyis befejeztem, egyszerűen nem bírom tovább... - utolsó szavait hisztérikusan ordította.

- Már csak pár nap kedvesem! Ma este átmegek, és mindent megbeszélünk! Addig is... add a legjobb formád!

- Helyes. Indulok – a nő ezekkel a szavakkal zárta a beszélgetést, majd kiejtette kezéből a könnyű telefont, és egy mély sóhaj kíséretében kitérte az alagsor ajtaját.

Ahogy haladt felfelé a hatalmas, ébenfa lépcsőn, a nap fénye egyre erősödött, elviselhetetlen világossággal borította be a szobákat, Laura érzékeny, hófehér bőrét csak úgy perzseltek a nap éles nyalábjai. Szemébe oly erősen hasítottak bele a vakító, fehér sugarak, hogy kezét maga elé kellett tartania, így közeledett lassan a lépcső tetejéhez s közben halk, gyilkos hangon szólította meg a nappaliban tüsténkedő, természetes asszonyt.

- Bess, ha még egyszer megpróbál megvakítani, én elpusztítom magát.

- Ó, kisasszony, nagyon sajnálom, nem gondoltam, hogy ilyen hamar feljön. Még van egy órája az indulásig.

- Nos... csináljon valamit, vagy rögtön szénné égek... ne álljon már ott olyan szerencsétlenül!

– förmedt rá hirtelen a megriadt asszonyra Laura.

- Igen, azonnal, máris behúzom a függönyöket, csak egy pillanat... - Bess odarohant az ablakokhoz, amilyen serényen csak bírt, és elhúzta a nehéz, fekete, bársonysötétítőket, melyek

akkora robajjal siklottak végig a kovácsoltvas függönyrúdon, hogy Laura összerezte a fém éles zajára. A házvezetőnő szolgálatra készen pattant a nő elé, lesve annak minden rezdülését, majd félve megjegyezte:

- Ennie kéne valamit, tegnap sem evett, csupán néhány szem szőlőt.

- És az is sok volt... Ne akarjon megölni, Bess. Nem veszi be a gyomrom az ételt. Töltsön egy csésze kávé, elfogadható állapotba kell hoznom magam – közben már útnak is indult a fürdőszoba felé, lassú, fájdalmas léptekkel, mintha minden mozdulat szenvedést okozna neki. A nappali ajtaján kilépve megtorpant, és visszafordult, majd az asszony után kiáltott:

- Bess! – erre az visszaszaladt a konyhából.

- Tessék kisasszony! Parancsol még valamit a kávé kivül?

- Ugye tudja, hogy maga nélkül nem tudnék létezni? Hálás vagyok, hogy életben tart – mondta Laura monoton hangon, rezzenéstelen arccal, hogy még véletlenül se fejezen ki semmiféle érzelmeket.

- Köszönöm kisasszony, megteszem, ami tőlem telik! – majd sietős léptekkel visszaroobogott a konyhába.

A forró víz érintésére Laura arca kisimult, lehunyta szemét és hosszú percekig állt a zuhany alatt, hagyta, hogy teste átmelegedjen, és bőre kipiruljon a víztől, majd rózsaoilaj tusfürdőt csepegtetett tenyerére és végigkente testén. Úgy tűnt, mintha vére folyna. A jó illatú, vörös nedvesség hideg érintésére megborzongott, és gyorsan átgondolta napját. Tudta, hogy ki kell lépnie ebből az állapotból, pár órára a jól nevelt úri hölgy szerepét kell magára öltenie, és ez a gondolat már önmagában nyomasztotta. Hirtelen szeretett volna kikapcsolni. Egyszerűen csak mély álomba merülni napokra, hetekre, és kipihenten, nyugodtan ébredni.

A kávé kellemes illata bekúszott a fürdőszobába.

Gyorsan magára kapta köntösét, arcára némi alapozót kent, szemét fekete ceruzával húzta ki, ajkait vörösre festette, és magára permetezte kedvenc parfümét. Bess már várta a konyhában. A kávé mellé odacsempészett egy szelet vajjas pirítóst is, és némi gyümölcsöt, hátha Laura meggondolja magát. A nő élvezettel elfogyasztotta kávéját, közben elszívott egy cigarettát, és megevett három szem szőlőt. A kávé felfrissítette, és hirtelen megjött a kedve; valahogyan érdekessé szeretne volna tenni ezt az unalmasnak és fárasztónak ígérkező, újabb beszélgetést, melyet máskor szórakoztatónak talált - már csak a beszélgető partnere miatt is - ma azonban egyáltalán nem volt kedve a dologhoz, ezért azt gondolta, legalább az odáig vezető utat izgalmassá teszi. Előkereste motoros bőrruházatát. A nadrág úgy simult rá combjaira és formás fenekére, mintha így teremteték volna az istenek, kebleinek kerekded formája még a

védőbetétes bőrdzsekiben is jól látszott. Haját egyetlen hajtűvel fogta fel, lábára acélbetétes bakancsot húzott, és feltette sisakját.

A Honda Shadow motorja felbőgött, kerekei csikorogva fordultak ki a garázsból, és Laura élvezte, ahogy az ellenszél frissítően járja körbe testét. Szokatlanul napos idő volt, a fák levelei között átszűrődtek a sárga sugarak, s a levelek árnyéka összemosódva suhant el a nő sötétített sisakja előtt. Kicsit gyorsított a tempón, majd bekapcsolta a sisakba beépített zenelejátszót. A dobok ütemes ritmusára egyre felgyorsult, majd élesen kanyarodott be a rendelő épületének sarkán. Kikapcsolta a zenét, és parkolóhelyet keresett. Közben észrevette, hogy a férfi az ablakból figyeli. Minden mozdulatát úgy rendezte, hogy rendkívül kíváncsú és nőies összehatást keltsen, eljátszotta a belevaló, motoros csajt. Élt-halt az ilyen kis színjátékokért. Persze csak akkor, ha érezte, hogy nála van az irányítás, és tökéletesen uralja a helyzetet. Mielőtt belépett volna a rendelő ajtaján, komor arcára kacér mosolyt erőltetett: „kezdődhet a játék” - ezek voltak utolsó gondolatai, mielőtt benyitott.

Damien az ablak előtt állt, az előző páciens tünetei jártak a fejében. Egy ideig fel-alá járkált, majd újra az ablakhoz lépett és látta, hogy Laura épp ekkor kanyarodik be a sarkon, motorjával. A férfi meglepetten bámulta, ahogy a nő leparkol, kissé hátrébb húzódott az ablaktól, és fél szemmel, a függönyt egyik kezével félrehúzva figyelte a nő mozdulatait a feszülő bőrruhában. Nem tagadhatta meg férfi mivoltát, hihetetlenül vonzónak tartotta a nőt, de mély levegőt vett, és mire Laura belépett az ajtón, a férfi már nyugodt arckifejezéssel ült az asztala mögött.

- Hogy tetszik a motorom? Shadow. Nagyon találó név, nem gondolja? Úgy suhan, mint egy árnyék.

- Nos, az öltözékéből látom, hogy motoron érkezett...

- Ugyan már doki – vágott közbe a nő – hiszen leste minden mozdulatomat az ablakból. Szóval mondja, mit szól a dögös, kemény Laurához? Jobban tetszik, mint a múltkori, kislányos?

- Nos, ezt nem nekem kell eldöntennem, én nem formálhatok önről ilyen tekintetben véleményt. Inkább az érdekelne, mitől függ az, hogy épp milyen áruhába bújik?

- Természetesen a hangulatomtól. Hogy épp mennyire érzem magam... sérülékenynek... - a nő lehajtotta fejét, lehuppant a dokival szembeni fotelbe, és egyetlen, hirtelen rántással lehúzta fekete bőrkabátja zipzársját.

- Ezt hogy érti? Hogy érti, hogy sérülékeny? Mitől tart? Miféle sérülésektől?

- Az emberektől, a véleményektől... természetesen.

- Ezt fejtse ki bővebben, kérem – Damien érdeklődve előre dőlt székében.
- Nos, az emberek hajlamosak kigúnyolni mindenkit, odaszólnak, felnevetnek a hátam mögött... Gyűlölöm őket. Belehalok, ha zsúfolt helyre kell mennem, és rettegek attól, hogy új embereket ismerjek meg. A börszerkó, napszemüveg és bakancs némiképp megriasztja őket, mintegy... pajzsként működik.
- Ez nagyon érdekes. Miért gondolja, hogy kigúnyolják? Miben nyilvánul ez meg?
- Megjegyzéseket tesznek, felnevetnek, amikor elhaladok mellettük... Undorító férgek.
- Ez a harag és mélységes gyűlölet a gyermekkorából ered, amikor a testi hiányosságai miatt kigúnyolták. Erről már beszéltünk korábban. De nézzen most magára! Önálló, gyönyörű nő, aki tehetséges!
- Nocsak... mégiscsak szabadott véleményt alkotnia rólam? Szóval gyönyörűnek tart... - Laura arca felderült, az előbbi zavart tekintetét és monoton, szomorkás beszédstílusát felváltotta a kacér mosoly és kihívó tekintet.
- Tudja jól, hogy nem úgy értettem... - Damien zavarba jött – csupán bátorítani szerettem volna, hogy belássa, már nem az a duci kislány, aki volt. Le kell zárnia a múltat.
- Tehát igazából nem is tart gyönyörűnek, csak a javulásom érdekében mondta... ezzel több kárt okozott, mint hasznot – a nő durcásan keresztbe tette karjait, elfordította fejét és kislányosan színlelte a sértődöttséget.
- Szándékosan forgatja ki a szavaimat – a férfi szeretett volna már kilábalni ebből a kínos helyzetből.
- Tudom, hogy bármelyik férfit le tudnám venni a lábáról. Az agyam tisztában van vele, de néha mégis... Úgy érzem, csak nevetnek rajtam és mocskos kis játékszer vagyok csupán. Ez pedig dühít. Hát innen a téma a képekhez.
- Ez hatalmas előrehaladást jelent. Úgy érzem, képes lassan őszintén beszélni az érzéseiről és félelmeiről.
- Mégis azt szeretném, ha inkább hülyére bogyozna... - mondta halk, monoton hangon a nő, miközben körmeit vizsgálta.
- Miért ragaszkodik ennyire a gyógyszerekhez?
- Nos, egyre kevesebb a józan pillanatom. És nem csak az alkohol miatt. Kellemes lenne leszedált állapotban ülni, bárgyú mosollyal, és várni az újabb napot, rémképek nélkül.
- Miféle rémképek?
- Az álmaim... kezdenek áttérjedni a valóságra is – Laura arca elborult, hangja elhalkult, szemei a távolba tekintettek, és lábait ösztönösen felhúzta maga mellé a fotelbe, majd átkarolta térdeit és ráhajtotta fejét.

- Laura, meséljen nekem ezekről a rémképekről – Damien felállt asztalától, és Laura mellé guggolt. A nő Damien felé fordította fejét, és gyönyörű, zöld szemeiben rettegés és félelem csillant meg.

- Hallucinálok doki... - suttogta Laura, majd körbevitte tekintetét a szobát, mintha meg akarna bizonyosodni róla, hogy csak ketten vannak, és senki más nem hallja ezt a szörnyűséget.

- Nyugodjon meg, magunk vagyunk. Mitől fél? Meséljen, miket lát ilyenkor? – a férfi Laura térdére tette kezét pár másodpercre, hogy éreztesse együttérzését. Laura nem mutatta ki, de épp erre számított.

- Nem is tudom... minden olyan... úgy... összerosódik a világ, a hangok sokkal élesebbek, és bántják a fülem, az emberek mind engem bámulnak és rajtam nevetnek... pedig nem mozdulok ki egy pillanatra sem a szobámból, oda is utánam jönnek.

- Szóval embereket lát a szobájában. Meg akarják támadni? Vagy csak figyelik önt?

- Csak állnak, és nevetnek... és mutogatnak rám...

- Milyen gyakran fordul ez elő?

- Szerencsére elég ritkán. De nagyon zavaró az egész. Utána napokig nincs kedvem semmihez, nem tudok festeni, nem bírok kimozdulni a lakásból...- Laura félelme haragba csapott át, újra elhelyezkedett a széken, lábait keresztbe tette, acélbetétes bakancsáról lepöckölt egy száraz falevelet, mely még odakint ragadt rá, és rágyújtott elmaradhatatlan cigarettájára.

- Nos, Laura, úgy gondolom, fontos fordulóponthoz értünk. Az eddigi beszélgetések során úgy éreztem, nem akar még együtt működni, még csupán a szenvedés és panasz stádiumában járt. Próbáltam rávezetni, hogy ismerje fel a problémát, akarjon meggyógyulni. Szeretnék elvégezni néhány tesztet a következő alkalommal – Damien nagyon lelkes volt, egyre jobban érdekelte Laura skizofréniája, mivel még nem volt szerencséje ilyen beteghez. Érdekes esettanulmánynak tartotta, és elhatározta, hogy mindent bevet a sikeres gyógyulás érdekében. Addig is tapasztalatot gyűjt. Borzasztóan izgatott volt, és ezt a nő is észrevette.

- Érdekesnek talál, Damien? Ugye szólíthatom így? – Laura hangja édesen, és ártatlanul csengett, akár egy kislányé. A férfi kissé meglepődött, de még mindig terveit hatása alatt állt.

- Öö... természetesen. Ha nem bánja, konzultálnék egy kollégámmal az ön esetéről.

- Hát konzultáljon! – Laura ártatlan arcával előrébb hajolt, és az ablakon besütő napfény nyalábjai megvilágították hatalmas, zöld szemét, mely most úgy csillogott, mint egy törékeny üveggömb.

- Van egy kiváló kollégám, egyben professzorom, akivel szívesen megvitatnám az ön tüneteit, hogy a legmegfelelőbb gyógymódot alkalmazhassuk.

- Helyes – bólintott édes mosollyal a nő – akkor hát, találkozunk egy hét múlva. Sajnos, most elszólítanak kötelességeim, találkozót beszéltem meg valakivel, azután tárgyaláson veszek részt. Hamarosan megnyílik a harmadik galériám, itt, Londonban!
- Hadd gratuláljak! Ez kiváló lehetőség lesz, hogy a munkájára koncentrálhasson. A lelkesedés jót tesz!
- Valóban, nagyon izgatott vagyok. Nagy reményeket fűzök ehhez a galériához... és mindenképp szeretném önt ott látni a megnyitón! – a nő belső zsebébe nyúlt, és vékonyka, hosszúkás borítékot vett elő, mely egy két főre szóló meghívót tartalmazott. A férfi átvette, és épp, hogy átfutatta rajta tekintetét. Már a nő tüneteiről és lehetséges diagnózisokról alkotott tanulmányának sorai jártak a fejében, épp azon gondolkodott, hogyan fogja ecsetelni az ügyet professzorának.
- Köszönöm a meghívást, igazán megtisztelő – nyögte ki végre a férfi, és egy hirtelen mozdulattal fiókjába csúsztatta a borítékot.
- Ez csak természetes. Addig is, viszont látásra! – Laura bágyadt mosolyra húzta ajkait, majd ahogy elfordította fejét a férfitől, azzal a mozdulattal gúnyos vigyorba váltott arckifejezése.
- Viszont látásra! – a férfi szeme csillogott az izgalomtól, a lehetséges szakmai előrelépést látta a nőben, miközben fogalma sem volt róla, hogy bábuvá válik a nő kegyetlen kis színdarabjában.

Ha érdekel a folytatás, látogass el hozzánk újra és szavazz! Hiszen ez egy interaktív regény, vagyis Veletek együtt szeretnék megírni a történetet, Veletek együtt alkotjuk meg a karaktereket és a cselekmények szálait! Folyamatosan kerülnek fel új részek, melyeknek folytatásáról szavazhattok. A szavazás menetéről bővebben a „Szavazás” menüpont alatt tájékozódhattok!